

Arrest

nr. 284 019 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. NDIKUMASABO
Guldenvlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2023 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat Méthode NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2022 diende verzoekster, waarvan de Burundese nationaliteit niet wordt betwist, een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het "Eurodac search result" bleek dat verzoekster haar vingerafdrukken in Kroatië werden geregistreerd op basis van een verzoek om internationale bescherming van 30 november 2022.

Gelet op de Eurodac-treffer vroegen de Belgische autoriteiten op 19 december 2022 de Kroatische autoriteiten de terugname van verzoekster in toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 2 januari 2023 aanvaardden de Kroatische autoriteiten de terugname van verzoekster op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening.

Op 16 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: J. D.

geboortedatum: [...]1981

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 (5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw N., J. D., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Burundi te zijn, bood zich op 13.12.2022 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Zij diende op 13.12.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in.

Hierbij legde ze geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op 15.12.2022 dat ze haar paspoort onderweg was verloren en dat ze haar identiteitskaart in Burundi had achtergelaten.

Onderzoek van haar vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken.

Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 30.11.2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 15.12.2022. Ze verklaarde wettelijk getrouwd te zijn (N., B. B., geboren in 1975 in Burundi) en geen kinderen te hebben. De betrokkene wordt niet vergezeld door haar echtgenoot. Ze verklaarde dat hij in Bujumbura (Burundi) verblijft.

De betrokkene heeft na haar gehoor schriftelijk verklaard op 18.12.2022 een broer in België te hebben: N. P. (geboren in 1969). Ze verklaarde verder geen familie in Europa te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde op 07.10.2022 Burundi met het vliegtuig te hebben verlaten en via Ethiopië en via Turkije naar Servië te hebben gereisd, waar zij op 08.10.2022 landde. De betrokkene verklaarde daarna een twintigtal dagen in de bossen in Bosnië te zijn gebleven. Ze verklaarde op 30.11.2022 Kroatië te hebben bereikt, waar ze tot ergens in december bij de politie was gebleven. De betrokkene verklaarde dan via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk het Belgisch grondgebied op 12.12.2022 te hebben bereikt. De betrokkene kon tijdens haar gehoor geen exacte data en geen exacte plaatsnamen geven.

De betrokkene stelde dat zij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat België, beter dan andere landen, de problemen van Burundi goed kent en omdat er in België Frans wordt gesproken, wat communicatie gemakkelijk maakt.

Zij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze daar slecht werd behandeld (op de knieën zitten met de armen in de lucht) en omdat ze niet werd toegelaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Op 19.12.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 02.01.2023 conform artikel 20 (5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat zij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië en dat enkel haar vingerafdrukken onder dwang werden geregistreerd. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan haar verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor dat zij verplicht werd om haar vingerafdrukken in Kroatië af te staan en dat zij geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië heeft ingediend.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van haar vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat zij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat

verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij stelde dat ze er slecht werd behandeld.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

De Kroatische instanties stemden op 02.01.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening 604/2013: : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

De Kroatische instanties hebben aan het akkoord dd 02.01.2023 garanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation"). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ("In accordance with points 19 and

32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.

Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden

overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*"Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations"*, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*"Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply"*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*"Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..."*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' (*"Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs"*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest

elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor dat zij rugproblemen heeft en dat ze nog geen dokter heeft gezien.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekster wijst erop dat ze is vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op verwijdering. Die situatie beantwoordt aan het bepaalde in artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in die situatie de dringendheid wordt vermoed. Het blijkt inderdaad dat de uitvoering van het overdrachtsbesluit imminent is en aldus aan de voorwaarde van de hoogdringendheid is voldaan. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Zoals gesteld moet de gemachtigde om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoekster naar de verantwoordelijke lidstaat op een zo nauwkeurig mogelijke wijze onderzoeken.

Verzoekster voert aan dat België zou moeten verantwoordelijk verklaard worden omwille van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Ze stelt onder meer dat om te beoordelen of er ernstige motieven zijn om te geloven dat een persoon een dergelijk risico loopt, er een onderzoek moet zijn van de voorzienbare gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming, rekening houdend met onder meer de omstandigheden eigen aan haar persoon.

Verzoekster stipt onder meer wat haar persoonlijke situatie betreft aan dat verschillende bronnen erop wijzen dat vreemdelingen die zich in Kroatië bevinden, waaronder ook verzoekers van internationale bescherming, op grote schaal mishandeling ondergaan, waarbij ze verwijst ten illustratieve titel naar het rapport van het Europees Comité voor de Preventie van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing (hierna: het Antifoltercomité of CPT) dat ze voegt bij haar verzoekschrift. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad nr. 278 106 van 29 september 2022 waarin hij tot de conclusie kwam dat er een verdedigbare grief was op grond van artikel 3 van het EVRM, mede steunend op rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en van Duitse rechtscolleges. Verzoekster verwijst ook naar het AIDA-rapport van december 2021, een arrest van de Nederlandse Raad van State van april 2022 en verschillende bronnen die gewag maken van refoulement aan de grens, politiegeweld en structurele tekortkomingen wat betreft de levensomstandigheden in de centra. Verzoekster voert aan dat ze persoonlijk het slachtoffer is geweest van de handelingen die beschreven worden in de rapporten en dat ze dit ook heeft verklaard aan de gemachtigde. Verzoekster stelt te hebben verklaard dat ze vele uren op haar knieën moest zitten met de handen in de lucht en dat er van de mishandelingen nog zichtbare gevolgen zijn. Ze stelt ook geslagen geweest te zijn, geen eten te hebben gekregen en geen aangepaste huisvesting gehad te hebben. Verzoekster voert aan dat ze ter ondersteuning van haar verklaringen een medisch stuk neerlegt, opgesteld door een Belgische arts, waarbij deze arts verklaart dat de klachten kunnen overeenkomen met haar relaas. Verzoekster stelt zeer angstig te zijn om te moeten terugkeren naar Kroatië en vervolgt dat ze ook andere mensen kent die ook het slachtoffer zijn geweest van mishandelingen en het de bekommernis van elk van hen was om die hel zo snel mogelijk te verlaten. Waar de gemachtigde aanhaalt dat de verklaringen van verzoekster op geen enkel bewijselement steunen, heeft de Raad volgens verzoekster reeds verwezen naar rechtspraak van het EHRM waarin

wordt gesteld dat het ingeroepen risico een individueel karakter vertoont van zodra het voldoende concreet en waarschijnlijk is. Verzoekster stipt aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opleggen dat de bestuurshandelingen worden gemotiveerd op een proportionele wijze, indien beslissingen zware gevolgen met zich meebrengen. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie stelt verzoekster dat een bestuurshandeling op adequate wijze is gemotiveerd als de motieven op redelijke wijze de beslissing kunnen dragen. In casu meent verzoekster dat de bestreden beslissing manifest niet afdoende gemotiveerd is, nu niet met het geheel van de elementen eigen aan haar specifieke situatie is rekening gehouden. Meer specifiek haalt verzoekster daarbij aan dat de motieven van de beslissing niet voldoende rekening houden met de onmenselijke en vernederende behandelingen die ze verklaard heeft te hebben ondergaan.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de overheid ze heeft genomen, zodat kan beoordeeld worden of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat betreft artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft, zowel de iure als de facto, op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt prima facie in geen geval aangetoond.

Verzoekster betwist evenwel dat de motivering afdoende is. Het begrip afdoende, zoals opgenomen in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motieven wordt beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat er door rapporten en media gewag is gemaakt van geweld en mishandeling door de (grens)politie. Dit blijkt volgens de gemachtigde uit passages in het AIDA-rapport, dat gevoegd is in het administratief dossier en rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch. Hij stelt ook dat niet kan ontkend worden dat zorgwekkende situaties werden en worden gerapporteerd, maar dat dit nog niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3 (2) van de Dublin III-verordeningen dat verzoekers, die in het kader van de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De Raad stelt vast dat in het AIDA-rapport van december 2021, waarop de gemachtigde zich zelf ook steunt, uitgebreid wordt gewezen op mishandeling door de Kroatische politie, zowel tegen volwassenen als tegen kinderen, zowel fysiek als psychologisch geweld (p. 24). Ook seksueel misbruik van vrouwen door de Kroatische grenspolitie wordt in dit rapport gerapporteerd. Het AIDArapport gaat in op de monitoring activiteiten van verschillende NGO's, die dergelijke praktijken op grote schaal vaststelden en ook op het rapport van het Antifoltercomité, dat op basis van ad hoc bezoeken in Kroatië zijn verslag heeft opgesteld dat werd gepubliceerd in december 2021. Dit verslag heeft verzoekster ook deels gevoegd bij het verzoekschrift en gaat uitgebreid in op allerlei ernstige vormen van mishandeling door de Kroatische politie. Zo leest de Raad onder meer: *"from these interviews, the CPT's delegation received numerous credible and concordant allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatia law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects (eg barrels of automatic weapons or wooden sticks or tree branches) to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted at the time of their "interception" and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police »* (vrij vertaald : "Uit deze gesprekken ontving de CPT-delegatie talrijke geloofwaardige en overeenstemmende beschuldigingen van fysieke

mishandeling van vreemdelingen door Kroatische wetshandhavers in de vorm van klappen, schoppen, slagen met wapenstokken en andere harde voorwerpen (bijvoorbeeld lopen van automatische wapens of houten stokken of boomtakken) op verschillende delen van hun lichaam. De vermeende mishandelingen zouden hebben plaatsgevonden bij hun "onderschepping" en feitelijke detentie op Kroatisch grondgebied (d.w.z. op enkele tot vijftig kilometer of meer van de grens) en/of bij hun "omleiding" (d.w.z. push-back) over de grens met Bosnië en Herzegovina, waarbij zij vaak tegen hun wil werden vastgehouden en in een politiebusje naar de grens werden vervoerd. De beschuldigingen betroffen voornamelijk leden van de grenspolitie of van de interventiepolitie van het respectieve districtsbestuur en, in mindere mate, ook leden van de speciale politie.") Er worden in het verslag talrijke concrete voorbeelden gegeven, met foto's, waarbij wordt vermeld dat forensische artsen telkenmale konden vaststellen dat de verwondingen verenigbaar werden geacht met de vermeende mishandeling. Er wordt in dit rapport op p. 14 ook gewag gemaakt van verregaande andere vormen van mishandeling door de Kroatische autoriteiten met de bedoeling te vernederen. Uit het voorgaande blijkt dat de problematiek van geweld zich weliswaar in hoofdzaak aan de grens voordeed, doch het CPT-rapport maakt ook gewag van geweld, niet alleen uitgaande van de grenspolitie, maar ook -in mindere mate- door leden van de "speciale politie" en eveneens op een afstand van 50 km en meer van de Kroatische grens.

Volgens beide partijen verklaarde verzoekster tijdens haar Dublininterview ook het slachtoffer geweest te zijn van mishandelingen.

Bijkomend legt verzoekster in casu bij haar verzoekschrift ook een medisch attest voor van een arts, van 23 januari 2023, die na klinisch onderzoek verschillende letsels heeft vastgesteld zowel aan de onderbenen als aan de rug en daarbij heeft verklaard dat de aard van deze klachten kan overeenkomen met het verhaal van de patiënte over het voorval van 30 november 2022. De Raad stelt vast dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing, doch wijst erop dat hij in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van onder meer artikel 3 van het EVRM (art. 39/82 §4, vierde lid Vw.).

De gemachtigde motiveert aangaande de verklaringen van verzoekster over politiegeweld dat indien verzoekster van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, ze een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. De gemachtigde stelt *"uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te maken bij de bevoegde instanties."* Daarnaast stelt de gemachtigde dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen "beslissing" in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Waar doorgaans kan aangenomen worden dat inderdaad van een verzoeker kan verwacht worden dat eerst klacht wordt ingediend bij de bevoegde instanties van het land waar mishandelingen zich zouden voordoen of beslissingen worden genomen die men strijdig acht met verdragsverplichtingen, wijst de Raad er evenwel op dat niet is betwist door de partijen dat verzoekster in dit specifieke geval heeft verklaard dat de mishandelingen van die bevoegde autoriteiten, zijnde de Kroatische politie, zelf uitgingen, zodat het prima facie weinig afdoende gemotiveerd lijkt om te wijzen op de mogelijkheid van het indienen van een klacht bij de bevoegde autoriteiten.

Verder leest de Raad in het voormelde rapport van het CPT onder meer *"the issue of effective investigations into police ill-treatment was another area of interest for the CPT's delegation. At the outset of the visit the delegation was informed that, since 2018, the Internal Control Service of the Ministry of the Interior (ICS) has processed a total of 41 complaints on alleged police misconduct vis-à-vis foreigners deprived of their liberty. The ICS had found 36 of these complaints unfounded, three unconfirmed and two were still under investigation"* of (vrij vertaald: de kwestie van effectieve onderzoeken naar mishandeling door de politie was een ander aandachtspunt voor de CPT-delegatie. Aan het begin van het bezoek werd de delegatie meegedeeld dat de Dienst Interne Controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken (ICS) sinds 2018 in totaal 41 klachten heeft verwerkt over vermeend wangedrag van de politie ten aanzien van vreemdelingen die van hun vrijheid zijn beroofd. De ICS had 36 van deze klachten ongegrond bevonden, drie onbevestigd en twee waren nog in onderzoek).

De Raad stelt zich bijgevolg de vraag op welke concrete “*elementen uit het dossier*” de gemachtigde zich in de bestreden beslissing steunt om te stellen dat verzoekster op redelijke wijze verhaal kon halen bij de bevoegde instanties. Waar de gemachtigde ook motiveert dat “*uit de verklaringen van de betrokkene*” het geenszins blijkt dat zij geen verhaal kon halen bij de bevoegde instanties, moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde heeft nagelaten het gehoorverslag te voegen, zodat de Raad in de onmogelijkheid verkeert na te gaan welke precieze verklaringen verzoekster heeft afgelegd waaruit de gemachtigde heeft afgeleid dat zij verhaal kon halen bij de bevoegde instanties en de gemachtigde de wettigheidstoets van de Raad in casu ernstig bemoeilijkt.

Er kan evenwel niet ontkend worden dat in de bestreden beslissing verder wordt gemotiveerd over positieve ontwikkelingen, die zich recent in Kroatië hebben voorgedaan en dat ook, en niet in het minst, wordt verwezen naar algemene en individuele garanties, die zich wel in het administratief dossier bevinden. De Raad stelt evenwel prima facie vast dat zowel de algemene garanties, in het bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, als de individuele garanties uitgebreid zijn wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en opvang van verzoekers van internationale bescherming, doch prima facie niet concreet ingaan op de mishandelingen en vernederende behandelingen door de politie. De gemachtigde gaat ook verder in op de mededeling van de Europese Commissie van oktober 2019 over de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië, dat onder meer stelde dat het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft, maar dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken. Deze mededeling dateert evenwel van voor het AIDA-rapport van december 2021, dat nog uitgebreid rapporteert over politiegeweld, en van voor de arresten van de Raad van State Nederland van 13 april 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1042 en ECLI:NL:RVS:2022:1043, waar verzoekster naar verwijst, waarin hij oordeelde dat niet zonder bijkomend onderzoek kon uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De gemachtigde motiveert evenwel verder over de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme, dat onder meer toeziet op het werk van de politie. In juli 2022 zou dit controlemechanisme een eerste jaarverslag uitgebracht hebben met positieve berichtgeving. Echter ondanks het feit dat de bestreden beslissing stelt dat “*een kopie van dit rapport [...] toegevoegd [wordt] aan het administratief dossier*”, moet de Raad vaststellen dat dit in casu niet het geval is. Er wordt ook geen internetlink dienaangaande in de beslissing opgenomen, zodat de Raad in casu niet bij machte is dit verslag te lezen. Tot slot verwijst de gemachtigde ook nog naar het rapport van 10 oktober 2022 dat werd voorgesteld in de parlementaire commissie LIBE over de toetreding van Kroatië tot Schengen. Een van de links die de gemachtigde citeert, heeft evenwel betrekking op een webstreaming, zijnde een video die in totaal 3 uur duurt, over de meest uiteenlopende onderwerpen, zodat van de gemachtigde kan verwacht worden dat hij duidelijker preciseert wanneer de relevante passages te horen zouden zijn. De andere link geeft de Raad wel de mogelijkheid het LIBE-rapport te raadplegen. In dit rapport wordt onder meer aangehaald dat na de mededeling van de Commissie van oktober 2019, verschillende NGO's en mediaberichten nog herhaaldelijk berichtten over misbruik en geweld door de Kroatische autoriteiten en een verdere follow up vereist is.

Concluderend stelt de Raad in casu vast dat ook al moet de gemachtigde gevolgd worden dat prima facie recent positieve stappen lijken gezet te zijn door de Kroatische autoriteiten, de gemachtigde in casu heeft nagelaten de Raad van cruciale informatie te voorzien, zoals het verslag van het onafhankelijk controlemechanisme van juli 2022 en het gehoorverslag van verzoekster zelf. Verder stelt de Raad prima facie vast dat de gemachtigde de zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd garanties voor te leggen die betrekking hebben op toegang tot de procedure en opvang, maar meent hij dat het mogelijk ondergaan van mishandelingen door de overheid een derde aspect betreft en dat prima facie voorzichtigheid is aangewezen met betrekking tot de specifieke situatie van verzoekster die in casu volgens de partijen heeft verklaard reeds het slachtoffer geweest te zijn van mishandelingen door de Kroatische politie in november 2022 en hier tevens ook een begin van bewijs heeft van voorgelegd.

Bijgevolg moet prima facie verzoekster gevolgd worden dat in casu niet op afdoende wijze rekening is gehouden met de elementen eigen aan haar zaak, meer specifiek met de onmenselijke en vernederende behandelingen die ze verklaard heeft te hebben ondergaan en hierover niet op afdoende wijze werd gemotiveerd in de zin dat de motieven niet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Prima facie wordt een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 3 van het EVRM aangenomen.

De Raad is bijkomend ook in de onmogelijkheid geplaatst om bepaalde motieven dienaangaande uit de beslissing te verifiëren, nu de relevante informatie niet werd gevoegd.

Het is *prima facie* aangewezen door middel van de schorsing aan de gemachtigde de mogelijkheid te bieden het medisch attest op zorgvuldige wijze te onderzoeken en ook in de beoordeling te betrekking. De Raad herhaalt dat hij bij een onderzoek in deze procedure, als hij op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

In de nota met opmerkingen geeft verweerder vooreerst een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij wijst er onder meer op dat de gemachtigde heeft gemotiveerd over de algemene situatie in Kroatië en over de persoonlijke situatie op basis van de elementen die verzoekster in het Dublinverhoor heeft aangereikt. Wat betreft de persoonlijke situatie en de onmenselijke behandeling die volgens de partijen verzoekster heeft aangehaald in haar gehoor, stelt verweerder dat zij daar geen begin van bewijs van voorbrengt. De Raad stelt bijgevolg *prima facie* vast dat de nota niet toelaat te begrijpen waarom het medisch certificaat niet als begin van bewijs kan worden aangenomen.

Ter zitting trekt de waarnemend voorzitter de aandacht van verweerder op het medisch attest dat was gevoegd bij het verzoekschrift en geeft verweerder de mogelijkheid het attest nogmaals door te nemen. Verweerder repliceert ter zitting dat het attest is opgesteld door een arts die buiten haar rol treedt. Volgens verweerder moet een arts enkel een aandoening of ziekte vaststellen en de noodzakelijke behandeling vermelden. Een arts kan niet "*pour le besoin de la cause*" attesteren dat "*de wereld plat is*" en dit ondertekenen. Het attest heeft een gesolliciteerd karakter. De raadvrouw van verzoekster repliceert dat een arts wel degelijk letsels kan vaststellen en kan attesteren dat deze compatibel zijn met de aangehaalde problemen. Zij is van oordeel dat de Raad hier wel moet mee rekening houden en dat dit wel tot de taak van een arts behoort.

De Raad kan in casu het betoog van verweerder niet volgen. Zoals de raadvrouw van verzoekster ter zitting aanhaalt, is de taak van een arts niet beperkt tot het vaststellen van een ziekte/letsel en de noodzakelijke behandeling die is vereist. Het is algemeen aanvaard in het recht, overigens ook in andere domeinen binnen het recht, dat een arts medische vaststellingen kan doen van letsels en zich kan uitspreken over de vraag of deze compatibel zijn of niet met voorgehouden mishandelingen. Verweerder lijkt *prima facie* het bestaan van bepaalde aspecten van forensische geneeskunde te ontkennen. Verweerder kan gevolgd worden dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft, doch de Raad ziet niet in waarom een persoon een voorgehouden mishandeling niet mag trachten te bewijzen of aannemelijk te maken middels een medisch attest, aangezien hij ertoe gehouden is een begin van bewijs voor te leggen. Verder moet een arts nog steeds in eer en geweten zijn vaststellingen attesteren en is er geen indicatie dat dit thans niet het geval zou zijn. Waar het niet ondenkbaar is dat in een uitzonderlijke geval een arts zijn expertise te buiten zou kunnen gaan door zich niet te beperken tot een uitspraak over de vraag of letsels al dan niet compatibel zijn met bepaalde aangehaalde feiten, is dit *prima facie* in casu niet het geval. Verder stelt de Raad vast dat het attest niet ontdaan is van alle ernst, zoals verweerder met zijn uitspraak over "*de wereld is plat*" nochtans laat uitschijnen.

Bijgevolg is noch in de nota, noch op zitting op zorgvuldige wijze rekening gehouden met het door verzoekster voorgelegde attest zodat de Raad herhaalt dat hij het aangewezen acht de bestreden beslissing te schorsen teneinde de gemachtigde de mogelijkheid te bieden het medisch attest op zorgvuldige wijze te onderzoeken en ook in de beoordeling te betrekking.

Het verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen en meer bepaald een schending van onder meer artikel 3 van het EVRM. Zij komt erop terug dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij zal worden blootgesteld aan een mensonwaardige en vernederende behandeling.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen op grond van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt het moeilijk ernstig te herstellen nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet).

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar zijn bespreking van het middel gestoeld op artikel 3 van het EVRM. Gezien de bespreking supra, kan dit geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2023 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES